

Pasaulinio bestselerio „Mes dedame tašką“ autorės knyga

Tei ne

COLLEEN
HOOVER

baltos lankos

Colleen Hoover

Je i ne tu

romanas

Iš anglų kalbos vertė Rima Bertašavičiūtė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Morgana

Kažin, ar žmonės vieninteliai geba jausti vidinę tuštumą?

Kaip yra, kad mano kūnas pilnas viso to, kas ir pridera kūnui, – kaulų, raumenų, kraujo, vidaus organų, – o krūtinė kartais tokia tuščia – tarsi vaza, į kurią šūkteli, o ji tau grąžina aidą?

Šitaip jaučiuosi jau porą savaitių. Tikėjaisi, kad praeis, bet jau pradėdau nerimauti – iš kur toji tuštuma? Jau beveik dvejus metus draugauju su nuostabiu vaikinu. Geresnio nė negalėčiau norėti, jei paliksime nuošaly jį pagaunantį paauglišką nebrandumą (paprastai pakurstytą alkoholio). Jis linksmas, patrauklus, myli motiną, turi gyvenimo tikslą. Šitaip jaučiuosi tikrai ne dėl jo.

Ir Dženė. Mano sesutė, mano geriausia draugė. Tą tuštumą jaučiu tikrai ne dėl jos. Dėl jos jaučiu vien tik laimę, nors mes ir visiškai nepanašios. Ji bendraujanti, spontaniška, garsiai kalba ir juokiasi taip užkrečiamai, kad nors mirk. Aš gerokai tylesnė, o juokiuosi dažniausiai nebent prisiversdama.

Vis pajuokaujame, kad jei nebūtume sesės, nekęstume viena kitos, nes mes tokios skirtingos. Aš jai atrodyčiau nobodybė, o ji mane negyvai užknistų, bet, kad jau *esame* seserys, o dar pametinukės, tie skirtumai kartais netgi į naudą. Būna ir įtampos, bet susipykusios viską vis tiek išsiaiškiname.

Ir šiaip, kuo vyresnės esame, tuo mažiau pykstamės ir daugiau būnam kartu. O dabar ji dar ir draugauja su geriausiu Kriso draugu Džona. Krisas su Džona aną mėnesį baigė mokyklą, ir nuo tada visi keturi esam kartu nuo ryto iki vakaro.

Galbūt taip galėčiau jaustis dėl savo mamos, nors irgi nežinau. Taip, jos nėra, bet tai toli gražu ne naujiena. Dabar jau prie to visai pripratau, man lengviau susitaikyti su tuo, kad mudviem su Džene ne itin pasisekė su tėvais. Prieš penkerius metus mirė tėvas, o mamos, galima sakyti, nuo tada irgi neliko. Tuomet pykau, kad man pačiai tenka auginti seserį, o dabar jau visai pripratau. Kuo toliau, tuo mažiau skaudu, kad neturime motinos, kišančios nosį į mūsų reikalus, liepiančios vakarais grįžti iki tam tikros valandos... tiesiog rūpestingos. Gal net, sakyčiau, savotiškai linksma – tau septyniolika, o tu laisva, bendraamžiai galėtų tik pasvajoti.

Pastaruoju metu mano gyvenime tikrai niekas taip labai nepasikeitė, kad būtų ko jausti tą tuštumą. *Nors gal ir pasikeitė, tik aš bijau apie tai galvoti?*

– Žinot ką? – klausia Dženė.

Ji sėdi priekyje, keleivio sėdynėje. Vairuoja Džona, o mudu su Krisu susėdę gale. Nugrimzdusi į apmąstymus spoksojau pro langą, bet dabar mintis nutraukia jos balsas ir aš atsigrėžiu. Ji persisukusi mūsų link, užsidegusi žvalgosi tai į mane, tai į Krisą. Atrodo be galo gražiai. Pasiskolino mano ilgą suknelę, nepersistengė dažydamosi. Kaip nuostabiai gražiai penkiolikmetė virto šešiolikmete.

– Henkas sakė, kad vakare mums suveiks.

Krisas sumuša su Džene delnais. Aš vėl nusuku akis į langą ir svarstau, ar tikrai gerai, kad ją taip džiugina galimybė apsinešti. Pati irgi ne kartą bandžiau – ko tik neišbandysi, jei

tavo mamai viskas vienodai. Bet Dženei dar tik šešiolika, ji kiekviename baliuje nori išbandyt viską, kas tik po ranka. Dėl to nusprendžiau *nebebandyti* – esu už ją vyresnė, už ją atsakinga, kad jau mamai mes neberūpime.

Kartais atrodo, kad aš – ir Kriso auklytė. Džona vienintelis šioje mašinoje gali gyventi be auklytės, ir net ne todėl, kad vengtų gerti ar apsinešti. Tiesiog jis visada lieka brandus, nesvarbu, ko užvartojęs. Turbūt nesu sutikusi pastovesnio žmogaus. Išgeria – tyli. Apsineša – tyli. Laimingas – tyli. O kai piktas – dar labiau tyli.

Juodu su Krisu geriausi draugai nuo vaikystės, abu panašūs į mudvi su Džene, tik dar reikėtų sukeisti vietomis. Krisas su Džene – kiekvieno vakarėlio siela. Mes su Džona – nematomi ginklanešiai.

Ir man tai visiškai tinka. Labiau mėgstu likti nematoma, tyliai stebėti žmones, o ne pati visų stebima šokti ant stalo kambario vidury.

– Kur ten važiuojam? – teiraujasi Džona.

– Dar kokios penkios mylios, – atsako Krisas. – Nebetoli.

– Nuo čia gal ir nebetoli, užtat nuo namų jau tolokai. Kas vakare mus parveš? – vėl klausia Džona.

– Aš neee! – choru rėkia Dženė su Krisu.

Džona dirsteli į mane per užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Akimirką nenuleidžia akių, tada linkteliu. Jis linkteli atsakydamas. Be žodžių sutarėme, kad šį vakarą aš negersiu.

Aš ir pati nežinau, kaip mums šitaip pavyksta kalbėtis be žodžių, bet visada taip mokėjome. Gal todėl, kad mes daug kuo panašūs, turbūt visą laiką galvojame apie tą patį. Dženė su Krisu to net nepastebi. Jiems su niekuo nereikia kalbėtis be žodžių, nes abu nuolat burbuliuoja reikia nereikia.

Krisas čiumpa man už rankos, kad atkreiptų dėmesį. Pažvelgiu į jį, o jis mane pabučiuoja.

– Kaip gražiai atro dai, – šnipšteli.

Nusišypsau.

– Ačiū. Tu irgi nebaisiai.

– Gal nakvosi pas mane?

Sekundę susimąstau, bet Dženė atsigręžia ir atsako už mane:

– Šiąnakt ji manęs vienos nepaliks. Aš nepilnametė, žadu kitas keturias valandas vartoti nemažai alkoholio ir gal dar kokių nors nelegalių medžiagų. Kas palaikys man plaukus, kai ryte vemsiu, jei ji nakvos pas tave?

Krisas gūžteli.

– Nežinau, gal Džona?

Dženė nusijuokia.

– Džona turi normalius tėvus ir jam reikia grįžt iki dviliktos. Pats žinai.

– Džona ką tik baigė mokyklą, – ima dėstyti Krisas apie savo draugą, nors šis sėdi šalia ir girdi kiekvieną žodį. – Gali pabūti vyras ir bent kartą negrįžti, kada jam liepė.

Jam kalbant Džona jau suka į degalinę.

– Gal kam ko reikia? – klausia, tarsi ką tik nebūtų išklausęs viso pokalbio apie save.

– Jo, pabandyčiau paimti alaus, – atsako Krisas segdamasis saugos diržą.

Dabar jau ir aš nusijuokiu.

– Tau niekas neduos nė diene lės daugiau negu aštuoniolika. Ir jokio alaus tau neparduos.

Krisas išsišiepia – mėgsta iššūkius. Šoka iš mašinos ir traukia vidun, o Džona eina pilti degalų. Siekteliu Džonos

porankio ir čiumpu arbūzinį „Jolly Ranchers“ ledinuką, kuriuos jis visad palieka. Arbūziniai patys geriausi. Koks žmogus gali jų nemėgti? O jis, regis, nemėgsta.

Dženė atsisega diržą ir atproja pas mane ant užpakalinės sėdynės. Pariečia kojas po savim ir pasisuka į mane. Išdaigiškai žvilgteli ir sako:

– Turbūt šiandakt pasimylėsiu su Džona.

Ir štai mano krūtinė jau nebetuščia, po viso to laiko, ir tai nėra geras jausmas. Jausmas toks, lyg būtų užliejęs klampus vanduo. Arba purvas.

– Tau ką tik suėjo šešiolika.

– Tau irgi buvo tiek pat suėję, kai pirmą kartą mylėjaisi su Krisu.

– Aha, bet mes draugavom ne du mėnesius. Ir paskui vis tiek gailėjaisi. Skaudėjo nežmoniškai, viskas truko daugiausia minutę, o jis smirdėjo tekila. – Nutylu pagalvojusi, kad nereiktų menkinti savo vaikinio sugebėjimų. – Dabar jau geriau išeina.

Dženė nusijuokia, bet atsidūsta ir vėl atsiremia į sėdynę.

– O aš galvojau, kad dar visai pagirtina, jog du mėnesius atsilaukiau.

Juokinga – kas tie du mėnesiai? Tegul palaukia metus. Arba penkerius.

Ir pati nesuprantu, kodėl taip norisi prieštarauti. Ji teisi: mano seksualinis gyvenimas prasidėjo net dar anksčiau. Nekaltybę ji vis tiek praras, tai geriau tegul praranda su geru vaikinu. Džona niekad ja nepasinaudotų. Netgi visus metus laukė, kol jai sukaks šešiolika, ir tik tada pradėjo kabinti. Ji pyko, o aš pajutau jam pagarbą.

Atsidūstu.

– Nekaltybę prarasi tik kartą gyvenime, Džene. Geriau tegul tai nenutinka prisigėrus nepažįstamoj vietoj, nepažįstamų žmonių lovoj.

Dženė pakraipo galvą – atrodo, mąsto apie tai, ką pasakiau.

– Gal tada pasimylėsim mašinoje.

Nusijuokiu, bet man nejuokinga. Tik parodžiau, kad suprantu, jog iš manęs šaiposi. Nes būtent taip nekaltybę praradau aš. Įsimontavusi į Kriso tėvo audinės užpakalinę sėdynę. Nelabai ypatinga, užtat kaip gėdinga, ir nors mums tikrai jau geriau sekasi, gaila, kad pirmojo karto neišeina prisiminti su šiluma.

Išvis nesinori jo prisiminti. Ar apie jį kalbėti. Dėl to ir sunku, kai tavo sesutė yra tavo geriausia draugė: noriu dėl jos džiaugtis, noriu viską sužinoti, bet sykiu noriu apsaugoti ją nuo tų klaidų, kurias padariau aš. Noriu, kad jai sektųsi geriau.

Nuoširdžiai pažvelgiu į ją ir stengiuosi nevaidinti mamytės.

– Jei jau nuspręsi šianakt, tai bent neprisigerk.

Dženė užverčia akis ir nuropoja atgal į priekį, ir kaip tik tą akimirką Džona atidaro dureles.

Grįžo ir Krisas. Alaus *neturi*. Trinkteli dūrelėmis ir susikryžiuoja rankas ant krūtinės.

– Negaliu, kaip užknisa, kad mano toks vaikiškas veidas.

Nusijuokiu ir paglostau jam skruostą, noriu pralinksinti.

– Man labai patinka tavo vaikiškas veidas.

Nusišypso. Pasilenkia ir mane pabučiuoja, bet vos susilietus mūsų lūpoms atšlyja. Pliaukšteli per Džonos sėdynę.

– Gal tu pabandyk?

Pasirausia kišenėj grynųjų ir ištiesęs saują padeda pinigus ant porankio.

Džona klausia:

– Gal ten ir taip bus marios alkoholio?

– Čia pagrindinės išleistuvės šiemet. Bus visi abiturientai, visi nepilnamečiai. Reikia apsirūpinti viskuo, kuo tik galim.

Džona nenoriai susirenka pinigus nuo porankio ir išlipa. Krisas vėl mane pabučiuoja, šįsyk su liežuvium. Bet tuoj pat vėl atšlyja.

– Ką turi burnoj?

Krimsteliu ledinuką, kad pasiekčiau įdarą.

– Saldainį.

– Duok ir man, – prašo ir vėl bučiuoja.

Priekyje suaimanuoja Dženė.

– Biiiiikit. Girdžiu, kaip ten šliurpiat.

Krisas atsitraukia šypsodamasis, burnoje laikydamas ledinuko gabalėlį. Sukramto ir prisiseiga diržą.

– Jau pusantro mėnesio, kaip mes nebe mokiniai. Kur tai matyta – švęsti išleistuves po pusantro mėnesio nuo atestatų? Aš nesiskundžiu. Tik atrodo, kad jau seniausiai turėjome būti atšventę.

– Ne pusantro mėnesio, o dar tik vieną, – pataisau.

– Pusanthro, – nenusileidžia jis. – Taigi birželio vienuolikta.

Pusanthro?

Žaibiškai įsitempia kiekvienas kūno raumenėlis, ir aš iš visų jėgų stengiuosi to neparodyti Krisui, bet jo žodžiai mane šitaip paveikė. Visa apmiriau.

Juk nepraėjo jau pusantro mėnesio? *Tikrai praėjo?*

Jei praėjo pusantro mėnesio... tai man dvi savaites vėluoja mėnesinės.

Šūdas. Šūdas, šūdas, šūdas.

Atsidaro Džonos mašinos bagažinė. Abu su Krisu atsukam, o Džona kaip tik užtrenkia bagažinę ir juda prie vairuotojo durelių. Įsėda į mašiną ir šypsosi, visas toks patenkintas savimi.

– Apsišik galvą, – burba Krisas nusigręždamas. – Turbūt net dokumento nepaprašė?

Džona užveda variklį ir pajuda.

– Reikia tik labiau pasitikėti savim, mielas drauge.

Matau, kaip jis paima Dženę už rankos.

Vėl nusigręžiu į langą, skrandyje tarsi akmuo, prakaituoja delnai, daužosi širdis, o pirštais greitai lenkiu dienas nuo pastarųjų mėnesinių. Visai apie jas pamiršau. Tikrai buvo per atestatų teikimą – tada negalėjom mylėtis ir Krisas surūgo. Maniau, kad kada nors šiom dienom vėl prasidės, nes atrodė, kad nuo jų mokyklos baigimo praėjo tik mėnuo. Taip intensyviai nieko neveikėme, kad visai pamiršau.

Dvylika dienų. Jos vėluoja jau dvylika dienų.

*

Visą tą šventinį vakarą apie nieką daugiau nepajėgiu mąstyti. Norėčiau pasiskolinti Džonos automobilį, nuvairuoti iki būdinčios vaistinės ir nusipirkti nėštumo testą, bet jis ims klausinėti. Be to, Dženė su Krisu pastebės, kad dingau. Taigi visą vakarą tiesiog skendžiu tokioj garsioj muzikoj, kad, atrodo, ima vibruoti kaulai. Kiekviename kampe – suprakaitavę kūnai, niekur nepasislėpsi. Dabar jau bijau ir išgerti – jeigu laukiuosi,

kas žino, ar nepakenks. Apie nėštumą niekada rimtai negalvoju ir neturiu žalio supratimo, koks alkoholio kiekis jau kenkia vaisiui. Geriau nerizikuoti.

Negaliu patikėt.

– Morgana! – kitapus kambario šūkteli Krisas.

Užsikeberiojęs ant stalo. Šalia, tik ant kito stalo, stovi dar vienas bernas. Juodu, pakėlę vieną koją, paeiliui maukia šotus ir žaidžia, kuris greičiau nusidrėbs. Tai Kriso mėgstamiausias gėrimo žaidimas ir būtent šiomis akimirkomis labiausiai nemėgstu būti šalia, bet jis moja man prieiti. Man dar nespėjus atsiirti per kambarį, tas kitas bernas nusiverčia ir Krisas ima pergalingai mosikuoti kumščiu. Tada, man kaip tik priartėjus, nušoka. Viena ranka prisitraukia mane.

– Nebūk surūgusi, – prašo. Prikiša gėrimą man prie lūpų. – Išgerk. Bus linksmiau.

Nustumiu jo ranką.

– Aš visus mus vešiu namo. Tikrai negersiu.

– Ne, taigi Džona parveš. Tau nereiks.

Krisas kiša jau kitą gėrimą, bet aš vėl nustumiu.

– Džona ketino gerti, aš pažadėjau parvežt, – pameluuju.

Krisas apsidairo, pastebi kažką netoliese. Paseku jo akis: ten ant sofos sėdi Džona, šalia – Dženė, sukėlusi kojas jam ant kelių.

– Tu šįvakar šoferis, jo?

Prieš atsakydamas Džona dirsteli į mane. Nebylus dviejų sekundžių pokalbis, bet jo užtenka, kad Džona perskaitytų mano maldaujamą išraišką ir suprastų, kad reikia atsakyti neigiamai.

Susidomėjęs pakreipia galvą, tada pažvelgia į Krisą.

– Kad ne. Žadu prisitvot.

Kriso pečiai nusvyra, jis atsigręžia.

– Aišku. Tai gerai, aš einu vienas sau pasilinksmint.

Stengiuosi neišsižeisti, bet nėra lengva.

– Nori pasakyti, kad su manim nelinksma, jei aš neišgėrus?

– Šiaip linksma, bet mano mylimiausia Morgana yra išgėrusi Morgana.

Oho. Kažkaip nesmagu. Bet jis išgėręs, geriau bus nekreipti dėmesio į įžeidimus, jau vien tam, kad nesusibartume. Ne ta nuotaika. Ir taip yra apie ką galvoti.

Abiem rankomis paplekšnoju Krisui per krūtinę.

– Na ką, šiandakt girtos Morganos nebus, susirask ką nors kitą, su kuo tau smagu.

Sulig tais žodžiais kažkas čiumpa Krisą už rankos ir ima tempti prie stalo.

– Atsilošt! – prašo anas bernas.

Šitaip Krisas pamiršta mano blaivybę, o aš pasinaudoju proga sprukti – nuo jo, nuo triukšmo, nuo visų tų žmonių. Išlendu pro užpakalines duris ir kartu su šviežio oro gūsiu mane pasitinka ramesnė šventės dalis. Prie baseino stovi laisva kėdė, ir nors porėlė baseine neabejotinai užsiima visokiais dalykėliais, kurių geriau nedaryti vandenyje, visa tai kažkodėl manęs nenervina taip, kaip nervina balius viduj. Pasuku kėdę, kad jų nematyčiau, atsilošiu, užsimerkiu. Kitas porą minučių stengiuosi nepanikuoti dėl vieno, antro ar trečio simptomo, kurį pastarąjį mėnesį jaučiau ar kurio nejaučiau.

– Viskas gerai?

Išgirdus Džonos balsą taip palengvėja, kad net atsidūstu. Atlošiu galvą ir atsimerkusi nusišypsau jam.

– Aha. Gerai.

Iš jo veido matau, kad netiki, bet koks skirtumas. Kam jau kam, o Džonai tikrai nesakysiu, kad mėnesinės vėluoja, nes a) ne jo reikalas, b) aš juk net nežinau, ar tikrai laukiuosi, c) jei ir laukiuosi, pirmas apie tai sužinos Krisas.

– Ačiū, kad pamelavai Krisui, – padėkoju. – Labai nenorėjau ši vakarą gerti.

Džona supratingai linkteli ir ištiesia plastikinį puoduką. Matau, kad turi ir sau, taigi paimu.

– Gazuotas vanduo, – nuramina. – Atkasiau nelegalią skardinę vienam šaldikly.

Gurkšteliu ir atlošiu galvą. Gazuotas vanduo ir šiaip daug skaniau už alkoholį.

– O kur Dženė?

Džona mosteli galva namo link.

– Geria šotukus ant stalo. Negalėjau žiūrėt, išėjau.

Suaimanuojau.

– Negaliu, kaip nekenčiu to žaidimo.

Džona nusijuokia.

– Kaip čia išėjo, kad abu draugaujam su žmonėmis, kurie – visiškos mūsų priešingybės?

– Tai pats žinai. Priešingybės traukia.

Džona gūžteli. Keista, kad nepuola pritarti. Akimirką spokso į mane, tada nusuka akis ir prataria:

– Girdėjau, ką Krisas sakė. Nežinau, ar dėl to išėjai, bet, tikiuosi, supranti, jog jis nerimtai. Nusigėrė. Žinai, kaip jam nuneša stogą.

Smagu, kad Džona šoka ginti Kriso. Nors kartais Krisas tikrai ne pats jautriausias, mudu su Džona žinome, kad jo širdis – didesnė nei mūsų abiejų kartu sudėjus.

– Jei visą laiką taip kalbėtų, pykčiau, bet čia jo išleistuvės, suprantu – jis linksminasi ir nori, kad ir aš būčiau kartu. Iš dalies gal ir teisingai. Girta Morgana tikrai daug geresnė už blaivią.

Džona įsmeigia į mane akis.

– Visa širdimi su šiuo teiginiu nesutinku.

Jam taip pasakius, nuleidžiu akis į gėrimą. Bijau to, kas čia vyksta. Krūtinė vėl prisipildo, bet dabar tai jau geras jausmas. Tuštumą keičia karštis, virpesiai, širdies plakimas, ir man pikta, nes ką tik suvokiau, dėl ko pastarąsias savaites jaučiausi tokia tuščiavidurė.

Dėl Džonos.

Kartais, kai liekam vieni, jis pažvelgia į mane, o jam nusiukus lieka taip tuščia. Kai į mane žiūri Krisas, nieko panašaus nenutinka.

Tai suvokus apima toks siaubas, kad vos širdis nesustoja.

Regis, visą gyvenimą gyvenau ir nieko panašaus nejaučiau – ir nereikėjo, bet pastaruoju metu atrodo, kad atsivėrus tai tuštumai aš nebesu aš.

Užsidengiu veidą rankomis. Koks šūdas suprasti, kad imu norėti būti su vieninteliu Džona Salivanu visam pasauly.

Regis, mano širdis visą laiką ieškojo kažko, ko jai trūksta, ir pasirodė, kad tą trūkstamą dalelę Džona laiko delne.

Atsistoju. Reikia sprukti. Aš myliu Krisą, nejauku ir negera būti vienai su jo draugu, su visais tais jausmais. Gal man gazuotas vanduo trenkė į galvą?

O gal baimė, kad laukiuosi.

Gal Džona niekuo dėtas.

Stoviu ištisas penkias sekundes, bet staiga lyg iš po žemių išdygsta Krisas. Tvirtai apglėbia mane ir virsta su manimi

tiesiai į baseiną. Palengvėja atitolus nuo Džonos, bet susiner-
vinu, nes grimztu į baseiną, į kurį nė nesiruošiau lįsti.

Išneriu tuo pat metu kaip Krisas, jau žiojuosi rėkti ant jo,
bet jis prisitraukia mane ir pabučiuoja. Aš irgi jį pabučiuoju –
labai jau reikėjo prasiblaškyti.

– O kur Dženė?

Abu su Krisu sužiūram aukštyn – virš mūsų palinkęs
Džona dėbso į Krisą.

– Ką aš žinau, – burbteli Krisas.

Džona užverčia akis.

– Aš gi prašiau jos nepamesti. Ji girta.

Ir patraukia į vidų ieškoti.

– Aš pats girtas, – ginasi Krisas. – Negalima prašyt girto
žmogaus prižiūrėt kitą girtą!

Tempdamas mane paplaukia keletą pėdų, kol kojom jau
siekia dugną. Nugara atsiremia į baseino kraštą ir prisitraukia
mane, kad pakibčiau jam ant kaklo ir žiūrėčiau į akis.

– Atleisk, ten nesąmonių prišnekėjau. Tu niekada nebūni
mėmė.

Sučiaupiu lūpas, bet man palengvėjo, kad jis supranta, jog
pasielgė kaip šiknius.

– Aš tik norėjau, kad tau šiąnakt būtų smagu. Neatrodo,
kad tau smagu.

– Dabar smagu.

Išspaudžiu šypseną – nenoriu, kad pastebėtų, kokia audra
siaučia mano širdy. Bet, kad ir kaip stengčiausi išmesti tai iš
galvos, vis tiek jaudinuosi nežinodama. Jaudinuosi dėl savęs,
dėl jo, dėl vaiko, kuris galėtų ateit į pasaulį, nors nė vienas
iš mūsų tam dar nepasiruošęs. Mes to neišgalime. Mes ne-
pasirengę. Aš net nežinau, ar norėčiau su Krisu praleisti visą

gyvenimą. O juk visai reikėtų pirmiau apsispręsti, o tik tada eiti gimdyti vaikų.

– Tu žinai, kuo labiausiai man patinki? – klausia Krisas. Mano palaidinė plūduriuoja vandens paviršiuje, jis sugrūda ją man į džinsus. – Tu pasiaukotoja. Yra toks žodis? Tu vis tiek tokia. Tu darai, ko nenori, kad visiems aplinkui būtų geriau. Pavyzdžiui, būni šoferis. Dėl to tu ne mėmė. Tu didvyrė.

Nusijuokiu. Išgėręs Krisas užpila komplimentais. Kartais pasišaipau, bet širdyje man be galo patinka.

– Dabar tu pasakyk, kuo aš tau patinku, – prašo.

Užverčiu akis, tada įsispoksau į kažką kairėje – vaizduoju, kad labai sunku sugalvoti. Jis žaismingai prispaudžia mane.

– Man patinka, kad tu toks linksmas, – pradedu. – Net kai sunervini, vis tiek mane prajuokini.

Krisas nusišypso ir jo smakre išryškėja duobutė. Jo tokia graži šypsena. Jei aš laukiuosi ir mes auginsim tą vaiką, tikiuosi, bent jau paveldės Kriso šypsena. Būtų vienintelis šios situacijos plusas, kokį dabar pajėgi sugalvoti.

– O dar? – klausia.

Ištiesiu pirštą ir spusteliu jam duobutę, jau žiojuosi sakyti, kad man patinka jo šypsena, bet staiga išsprūsta:

– Man atrodo, kada nors būsi nuostabus tėtis.

Nežinau, kodėl taip pasakiau. Gal čia testas. Bandau išprovokuoti reakciją.

Jis nusijuokia.

– Tai ne – aišku, būsiu! Klara mane žiauriai mylės.

Pakreipiu galvą.

– Klara?

– Mano būsima dukra. Jau sugalvojau vardą. Berniukui dar ieškau.

Užverčiu akis.

– O jei tavo būsimai žmonai nepatiks šitas vardas?

Jis perbraukia man per sprandą ir rankomis suima skruostus.

– Tau patiks.

Tada pabučiuoja. Ir nors jo bučinys neužlieja mano krūtinės šiluma, kaip kartais užlieja Džonos žvilgsniai, šią akimirką jaučiuosi rami ir tvirta. Dėl jo žodžių. Jo meilės man.

Kad ir ką parodys tas nėštumo testas rytoj... Esu tikra, jis mane palaikys. Toks jau tas Krisas.

– Žmonės, reikėtų važiuot, – kviečia Džona.

Atsitraukiu nuo Kriso, pažvelgiame į Džoną. Jis laiko Dženę. Ta rankomis apsivijusi jam kaklą, įsikniaubusi į krūtinę. Dejuoja.

– Sakiau nelipt ant to stalo, – burbteli Krisas, ropšdamasis iš baseino.

Padedu man išlipti, kiek pajėgiame, išsigręžiame drabužius ir traukiame prie Džonos automobilio. Laimė, sėdynės odinės. Sėdu prie vairo, nes Krisas mano, kad Džona išgėręs. Šis su Džene sėda į galą. Mums sukant namo, Krisas ima junginėti radijo stotis ieškodamas geros dainos.

Per vieną ką tik suskambo „Bohemian Rhapsody“, taigi Krisas pagarsina ir uždainuoja. Po poros sekundžių jau traukia ir Džona.

Pati netikėdama, tyliai prisijungiu prie jų. Joks gyvas žmogus, išgirdęs šią dainą, neištvers neprisijungęs. Net jei tai septyniolikmetė, panikuojanti dėl galimo nėštumo ir žmogui ant užpakalinės sėdynės jaučianti tai, kas jaustina tik žmogui šalia, keleivio sėdynėje.